

dette Diebliff fige, naar man ikke har Noget-somhelst at støtte sig til, og vi ikke have hørt nogen af de Sagkyndige, der, som det forekommer mig, ogsaa have Ret til at faa deres Mening gjort gjældende, inden man gaar til at vedtage en Bestemmelse af en saa indgribende Betydning som denne. Det er vel sandt, at denne Bestemmelse bestaar indtil 1ste April 1872, men dette er dog kun 1 Aar, og naar man erkjender, hvad det ærede Medlem selv gjorde, at disse Præmier have deres Betydning, indser jeg ikke, hvorfor man vil være saa forhippet paa at faa Leilighed til at komme ind paa en Forhandling af en Sag, som jeg tror, de Fleste ere enige om ikke trænger til nogen egentlig Forhandling. Af disse Grunde skal jeg meget fraraade det høie Thing at stemme for dette Forslag, der her foreligger til Beslutning paa en efter min Mening ikke heldig Maade.

Jens Jensen: Naar den ærede sidste Taler bebrejdede os, at vi have stillet det Forslag, som han omtalte, maa det ærede Medlem ikke glemme, at vor Stilling til denne Sag ved 2den Behandling var en ganske anden end nu, idet vi da havde stillet Forslag om en helt anden Affattelse af Loven, og det kunde altsaa ikke falde os ind dengang at stille det Forslag, som vi nu have stillet til denne Behandling. Det ærede Medlem udtalte sig stærkt imod, at vi vilde stryge denne Bevilling til Præmier, men dette ville vi jo slet ikke; vor Mening er kun at lade Loven staa, som den staar, og saa at afgjøre denne Sag, naar den Tid kommer. Sagen vil jo i sin Tid komme ind for Rigsdagen, og vi kunne da vedtage en saadan Bevilling, om vi ville, og lade det være, om vi ville. Som sagt, det er kun vor Mening at lade denne Sag staa hen, indtil Spørgsmaalet efter 1ste April 1872 ligger for, men derimod er det slet ikke vor Mening at ville stryge disse Præmier til Dyrsfluer, hvad det ærede Medlem vilde lægge ind i vort Forslag.

Berg: Det forekommer mig dog, at der er Meget, som taler for det Forslag, som det ærede Medlem ligeoverfor mig (Naberg) talte

imod. Vel er der ikke meget over 1 Aar til 1ste April 1872, men man skulde dog synes, at man skulde kunne magte denne Sag i næste Samling, og saa kan den jo blive ordnet paany i den Skikkelse, som man finder det hensigtsmæssigst, inden den Lovbestemmelse, som man her ønsker skal blive staaende ligesom hidtil, træder ud af Kraft. Vi maa dog erindre, at det ingenlunde er ubetydelige Beløb, som vi yde til Landvæsenet, dels ved disse Præmier, dels ved Bevillinger til Landvæsenet i Almindelighed, dels ved Dpretholdelsen af Landbohøjskolen osv., hvorimod det Hele dog er anlagt under saadanne Former, at det kun indirekte kommer de mindre Jordbrugere tilgode. Den Tanke har jo været fremsat, om det Diemed, man vil opnaa ved Anvendelsen af dette Beløb til Præmier, ikke vilde kunne naas alligevel og i ligesaa fuldt et Maal, naar man overlod til de blomstrende Landbosforeninger selv at udrede disse Præmier. Jeg skal naturligtvis ikke for Diebliffet udtale mig enten til den ene eller den anden Side, men blot her antyde, om man ikke ved at anvende dette Beløb f. Ex. til mindre Præmier for Husmænd, der dyrke deres Jordlodder fortrinligt osv., vilde udrette meget mere for Landvæsenet, end man udretter ved at uddele det til Landbosforeningerne efter det hidtil anvendte System, saaledes, at de, der h. v. den største Sum Penge at anvende, have faaet det Meste af Beløbet. Det forekommer mig saaledes, at denne Sag har Krav paa en noget større Opmærksomhed og noget mere indgaaende Behandling, end den kan faa ved her underhaanden at afgjøres i denne Lov. Jeg skal derfor foreslaa, at man for ikke at foregribe den Afgjørelse, hvortil man maatte kunne komme til næste Aar med Hensyn til denne Sag, undlader nu at træffe en Afgjørelse deraf, og jeg skal af denne Grund stemme for det ærede Medlemmers Forslag.

Naberg: Jeg kan dog ikke være enig med den ærede sidste Taler i, at det er saameget betydelige Beløb, som vi yde til Landvæsenet her i Landet. Naar man tager Hensyn til, at Landvæsenet hos os er Hovederhvervsstilen for en langt overveiende Del